

[Peter Nielson.]

dette problem. Vi fik i 1950erne et forvaltningsnævn, i 1960 et forvaltningsråd og i 1965 et administrationsråd, og nu skal vi altså have et departement m. v. Nu er det vel ikke så meget formen og betegnelserne, der er det afgørende, men mere indholdet. Om dette er vi mange her i folketinget der gerne vil høre statsministerens meninger og planer.

Selvfølgelig er der under den tidligere og nuværende regering sket visse ting, men der synes at have hersket et vist virvar i den senere tid. Man har ved regeringens tiltræden med en vis ret kunnet gøre gældende, at man skulle have tid til at sætte sig ind i de forskellige problemer, men nu kan den undskyldning ikke gælde længere. Over halvandet år efter regeringens tiltræden gik dette problems løsning i stå. 1. oktober i år ophørte administrationsrådet automatisk, uden at andet blev sat i stedet. Blandt så meget andet sagde statsministeren nogle almindelige ord i sin åbningstale om hele dette problem, men der skete i øvrigt ikke andet, skønt man altså har haft halvandet år til at overveje sagen.

Den 13. november rejste socialdemokratiet gennem denne forespørgsel hele sagen, og vi vil selvfølgelig ikke prale af, at denne forespørgsel nu har sat gang i foretagendet, selv om den nu skal behandles i sidste øjeblik, nemlig 10. dagen for dens fremsættelse. Men 5 dage efter, altså den 18. november, fik vi en pressemeddelelse om, at nu skulle der laves et departement, endog i en sådan fart, at udnævnelse af departementschefen vist skete ret utraditionelt, for at sige det sådan, og der skulle udnævnes nyt administrationsråd og laves en ministerkvarter. Det er sikkert udmærket, men det er jo kun rammerne, man laver om. Kan statsministeren ikke sige noget om indholdet? Det ønske skulle egentlig være begrundelse nok for vor forespørgsel.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*): Jeg må først sige til det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at jeg i den første del af det ærede medlems begrundelse af sin forespørgsel havde lidt svært ved at se, at vi havde opfattet forespørgslen på samme måde, idet den første del af begrundelsen nærmest lignede starten til en finanslovdebat. Men

jeg vil da gerne gå så langt i imødekomelse af hr. Peter Nielsens vurderinger, at jeg gerne vil bekræfte, at skattens højde ikke er betinget af, hvilket opkrævnings-system man anvender, men derimod af, hvor høje skatter man beslutter sig for i dette ting at opkræve, uanset opkrævningsformen.

Jeg må i øvrigt imødegå hr. Peter Nielsens påstand om, at skattens højde skyldes, at man kræver flere skatter op, end man har brug for. Jeg har siddet i dette høje ting i 13 år, og jeg har ikke oplevet ét år, det kommende inklusive, hvor der er opkrævet flere skatter, end der er brug for — det være sagt, for at en misforståelse ikke skal sætte sig.

Spørgsmålet om skatternes højde er jo ikke først og fremmest et spørgsmål om statens udgifter; det er et spørgsmål om skatternes indpasning i den almindelige økonomiske aktivitet; det er det, der betinger skatternes højde.

Jeg vil da gerne takke hr. Peter Nielsen for, at man fra socialdemokratiets side ikke vil gå ud og prale med, at det var denne forespørgsels rejsning, der var skyld i, at der skete noget. Derved undgår man i denne sag i hvert fald at komme til at prale af noget, man ikke har rimeligt grundlag for at prale af. Det vil jeg da gerne udtrykke min anerkendelse af.

I øvrigt vil jeg gerne sige om dette problem, at det er jo rigtigt, som det ærede medlem sagde det i sidste del af sin begrundelse, at statsadministrationen og for den sags skyld også den kommunale administration i årene efter krigen har gennemgået en betydelig ekspansion. Antallet af opgaver, der henlægges til den offentlige administration, er vokset. Dels er der igennem lovgivningen blevet pålagt det offentlige stadig nye opgaver, dels har samtidig borgerne, herunder også erhvervslivet og ikke mindst pressen, stillet berettigede krav om bedre betjening, og endelig har selvfølgelig befolkningstilvæksten og de større ændringer i samfundsstrukturen i sig selv øvet en indflydelse. Men kravet til administrationen om effektivitet og om rationel opbygning og ekspeditionsform er følgelig også dermed blevet større.

Jeg vil gerne slå fast, at spørgsmålet om en rationalisering ikke blot er spørgsmålet om en billigere og hurtigere administration